

Lewis Carroll

Alice în Țara Minunilor

editura
Eduard

CUPRINS

CAPITOLUL I

Prin vizuina iepurelui 7

CAPITOLUL II

O baltă de lacrimi 17

CAPITOLUL III

O cursă electorală și o poveste cu coadă lungă 29

CAPITOLUL IV

Iepurele îl trimite pe Bill 41

CAPITOLUL V

Sfatul domnului Omidă 55

CAPITOLUL VI

Porcușorul și Piperul..... 67

CAPITOLUL VII

La ceai cu nebunii 81

CAPITOLUL VIII

Terenul de cricket al Reginei 95

CAPITOLUL IX

Povestea Falsei Broaște Țestoase 108

CAPITOLUL X

Cadrilul de Homari 120

CAPITOLUL XI

Cine a furat tartele? 132

CAPITOLUL XII

Alice depune mărturie 145

CAPITOLUL I

Prin vizuina iepurelui

Alice se săturase să stea lângă sora ei pe băncuță, fără să facă nimic; trăsese cu ochiul de câteva ori în cartea pe care sora ei o citea, dar nu avea nici poze, nici dialoguri, și „ce rost are o carte fără poze și dialoguri?“, gândi Alice.

Așa că acum se gândea (cât putea, pentru că era foarte cald afară și se simțea adormită și prostuță) dacă merita să se obosească să culeagă margarete pentru a face o coroniță din ele, când deodată un iepure Alb cu ochii roz trecu în fugă pe lângă ea.

Nu era ceva CHIAR deosebit; și nici lui Alice nu i se păru ceva FOARTE ciudat când îl auzi pe iepure spunându-și:

– Vai de mine! Vai de mine! Am să întârzii!

(Mai târziu, Alice s-a gândit că poate ar fi trebuit să se mire, dar în acel moment i s-a părut ceva normal); dar când iepurele efectiv SCOASE UN CEAS DE BUZUNAR DIN VESTĂ, îl privi și apoi începu să se grăbească și mai tare, Alice sări în picioare, pentru că, într-o secundă, îi trecu prin minte că nu mai văzuse până atunci un iepure care să poarte vestă sau să aibă un ceas pe care să-l scoată din buzunarul vestei; și, arzând de curiozitate, fugi pe câmp după el, chiar la timp să-l vadă sărind într-o vizuină mare de iepure, de sub un gard.

În secunda următoare, Alice coborî după el, fără să se

gândească măcar un moment cum va mai ieși de acolo.

Vizuina de iepure mergea drept ca un tunel o vreme, apoi cobora brusc, atât de brusc încât Alice, până să apuce să se oprească, se trezi căzând într-o fântână foarte adâncă.

Poate era fântâna prea adâncă, sau Alice cădea prea încet, dar avu destul timp să privească în jurul ei și să se gândească ce va face mai departe. Mai întâi, încercă să se uite în jos și să vadă unde cădea, dar era prea întuneric; apoi se uită la pereții fântânii și observă că erau plini de dulăpioare de bucătărie și rafturi de cărți. Din loc în loc, erau hărți și desene agățate pe umerășe. Apucă un borcan de pe un raft; pe etichetă scria: „MARMELADĂ DE PORTOCAL”, dar, spre dezamăgirea ei, era gol. Nu voia să dea drumul borcanului pur și simplu, pentru că putea omorî pe cineva, așa că reuși să-l pună înapoi pe un raft pe lângă care trecea.

„Ei bine – gândi Alice – după așa o cădere, rostogolirea pe scări nu e mare lucru. Cei de acasă mă vor crede foarte curajoasă! Nu m-aș mai plânge nici dacă aș cădea de pe acoperișul casei!” (Ceea ce se putea întâmpla).

Și cădea mereu. Oare nu se va termina niciodată căderea?

– Mă întreb câți kilometri am coborât până acum? zise ea cu voce tare. Precis mă apropii de centrul pământului. Să mă gândesc: asta ar însemna câteva zeci de mii de kilometri, cred. (Trebuie să știți că Alice învățase despre așa ceva la școală; și, deși nu era cea mai bună ocazie să arate ce știa, pentru că nu era nimeni s-o audă, era bine să repete.) Da, cam asta ar fi distanța – dar mă întreb la ce Latitudine și Longitudine sunt? (Alice nu știa ce înseamnă nici Latitudine,